

Старата се събори, а нова все не мога да изкарамъ. Още стои безъ покривъ, зѣе.

Момчето (очудено). Защо?

Дърводѣлецътъ. А че нѣ. Защото сила не достига.

Момчето. Какъ така сила не достига. Ами у насъ нали работите?

Дърводѣлецътъ. Вамъ азъ работя, а за себе си не мога.

Момчето. Защо така? Не разбирамъ, обяснете ми.

Дърводѣлецътъ. Като пораснешъ, юначе ще разбережъ. Вамъ работя, а за себе си не мога.

Момчето. Защо?

Дърводѣлецътъ. Защото дървенъ материалъ трѣбва, пѣкъ го нѣмамъ, трѣбва да се купи. А купило нѣмамъ. Нѣ като работя вамъ, майка ви ще ми заплати, — кажи ѝ повече да ми заплати, — ще ида въ горичката, петъ осенови дървета ще взема, тогазъ ще довърша покрива.

Момчето. А нима нѣмате своя гора?

Дърводѣлецътъ. У насъ горитѣ сж такива, че три дни да вървишъ, края имъ нѣма да стигнишъ. Лошото е само, че не сж наши.

Момчето. Пѣкъ мама каза, че нашата гора най-много я измѣчвала, все неприятности имала съ гората.

Дърводѣлецътъ. Тамъ е лошото я. На майка ви неприятноститѣ сж отъ това, че има много гора, пѣкъ моитѣ сж отъ това, че я нѣмамъ никаква. Ба, разбѣбрахъ се съ васъ и си забравихъ работата, а насъ не ни хвалятъ за това. (Почва да работи).

Момчето. Когато порасна, ще направя така, че всички да иматъ всичко.

Дърводѣлецътъ. Расти по скоро, че не мога те дочака. Само внимавай да не забравишъ, додѣто порастешъ.

Л. Толстой.

